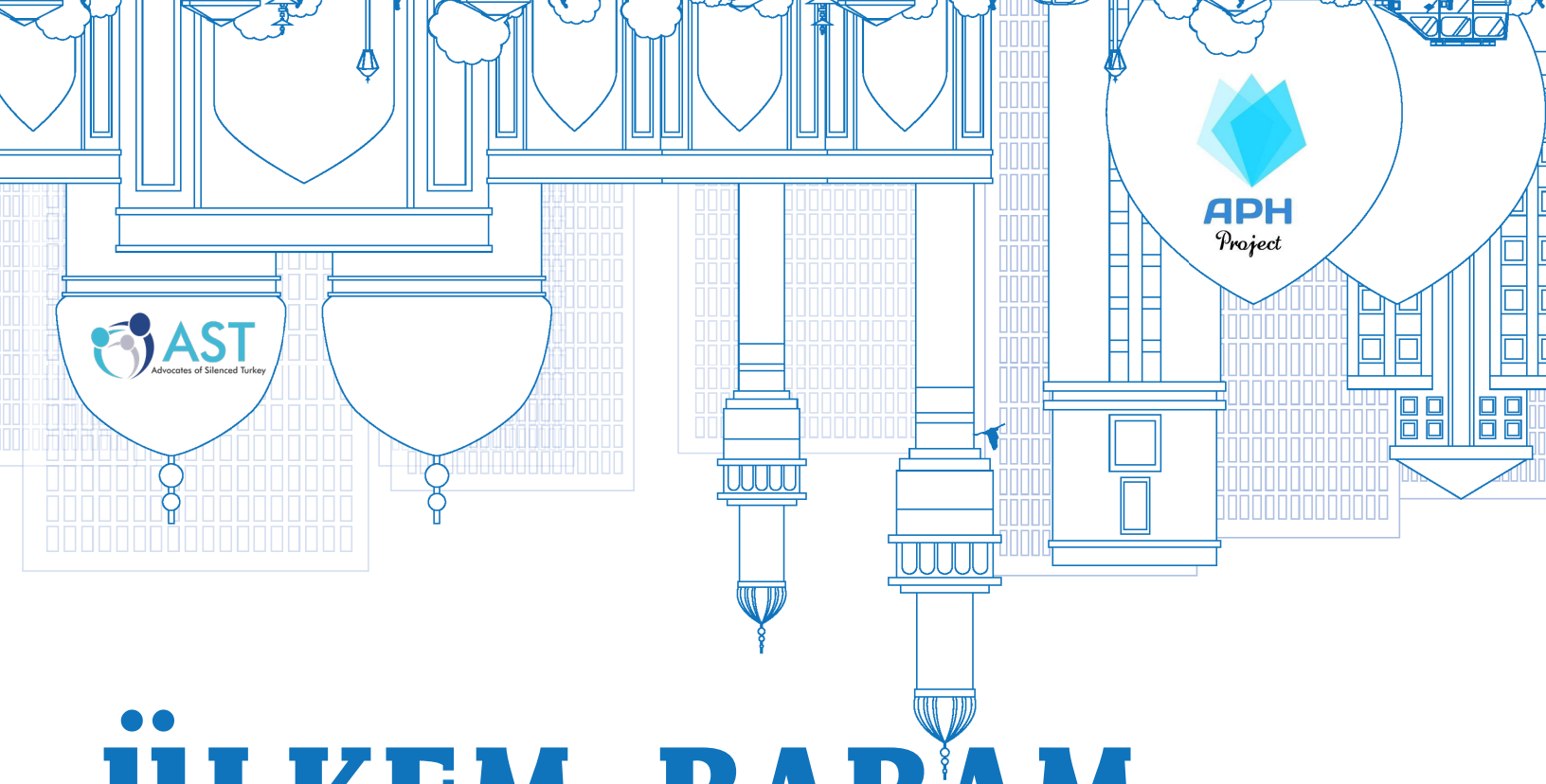
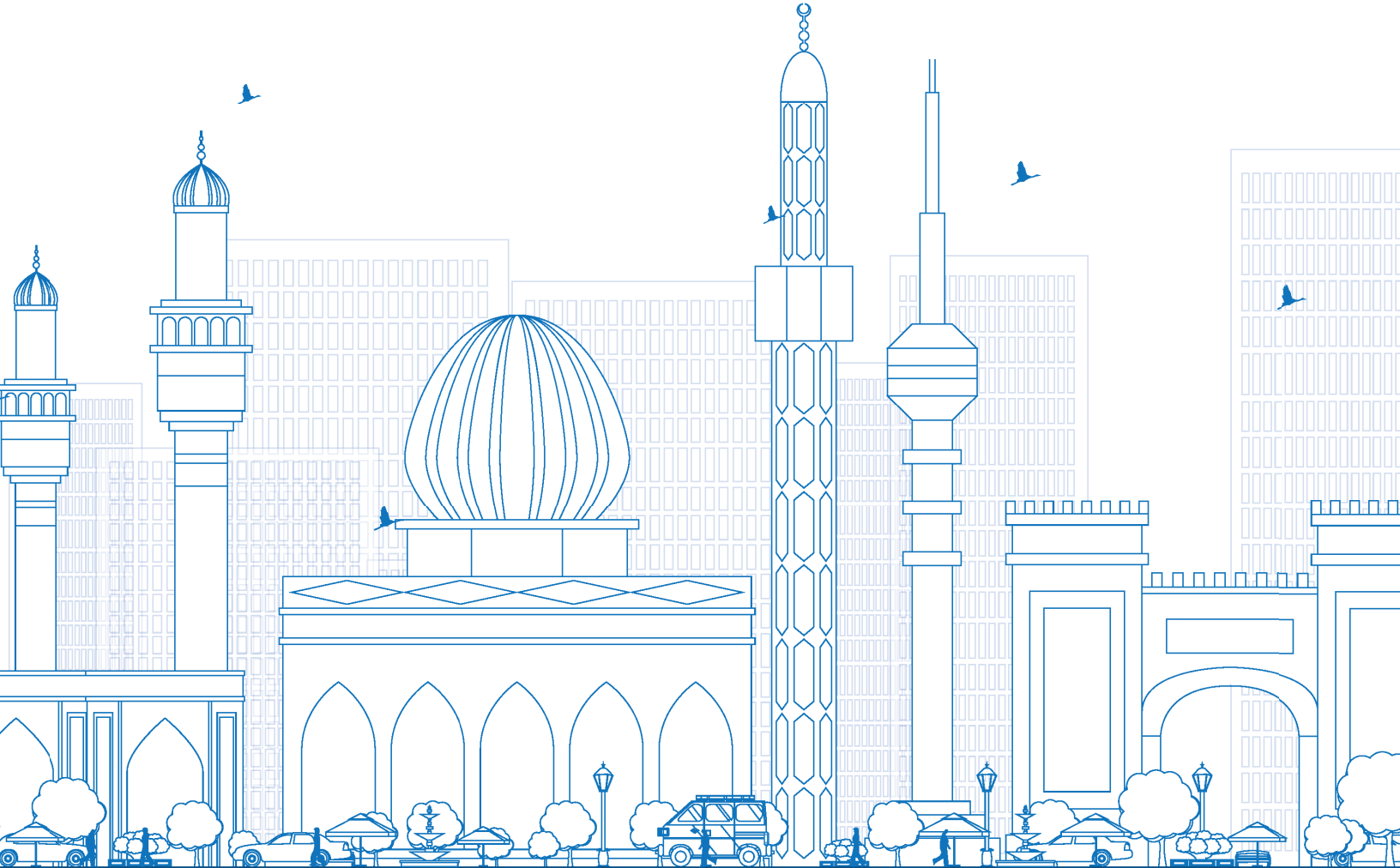




ÜLKEM, BABAM VE ÖĞRETMENLERİM



ÜLKEM, BABAM
ve
ÖĞRETMENLERİM

Anlatan: Aram Reman
Senarist: Arif Busiri



Ülkem, Babam Ve Öğretmenlerim

Copyright © APH ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO: 25-5-0919MA-IR

www.silencedturkey.org

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...



İÇİNDEKİLER

<i>Editörün Notu</i>	<i>2</i>
<i>Tanıtım</i>	<i>3</i>
<i>Önsöz</i>	<i>5</i>
<i>Ülkemin Kaderi</i>	<i>7</i>
<i>Babam ve Sürgün Yıllarımız.....</i>	<i>8</i>
<i>Nefret Ettiğim Bayramlar ve Barış.....</i>	<i>10</i>
<i>Buralarda Çile Bitmez.....</i>	<i>11</i>
<i>Onlar Türktü, Biz Kürt, Ya Farkımız?</i>	<i>14</i>
<i>Çevremizde Olup Biteni Biliyor Muyuz?</i>	<i>17</i>
<i>Onu Da Anlatmalıyım</i>	<i>21</i>
<i>Yolumu Değiştirdim</i>	<i>23</i>
<i>Ama Yoklar.....</i>	<i>26</i>

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır.

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160,000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16,000 kadın ve yaklaşık 900 çocuk dahil 60,000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile

ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“Ülkem, Babam ve Öğretmenlerim” isimli bu kitap uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan eserlerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project olarak editörün notu

Önsöz

Orta Doğu'da sürekli savaşların yaşandığı ülkelerinden biri elbette Irak'tır. Otoriteler, halk adına kararlar alırlar ve kendi insanlarını adı konulmamış kavgalara, savaşlara sürükleyip dururlar. Bir kez olsun yüzlerine bakılmamış, ama yıllardan beri ekonomik ve siyasi hakimiyet uğruna birbiriyle savaştırılmış, kendi vatanlarında yokluğu yaşamış insanlar bu coğrafyanın kaderini paylaşırlar.

Burada çocukların oyunlarına da savaş karışır. Kahramanımızın çocukluk yıllarında da hep korku ve hasret hakimdir. Daha küçük yaşlarda bu savaşa dair kelimeler öğrenir. Birbirine düşman edilmiş aynı toprağın, aynı milliyetin insanları arasında kendisinin ve ailesinin de fazla seçeneği yoktur; hep mücadele, gurbet ve sürgün...

Ancak bu çaresizliğin içinde bir gün bir yerlerden umut ışığı belirecektir. O umut çok da uzak değildir aslında. Yakınlarındaki bir memleketten, Türkiye'den gelen öğretmenler yıllardan beri hayatın bin bir türlü sancılarını yaşamış bu insanların çocuklarına rehberlik edeceklerdir. Yaptıkları işlere hiçbir karşılık beklemeden her türlü zorluğa karşı çelik gibi göğüs gererek sevgiyi, barışı, insana değer vermeyi ve fedakarlığı bu öğretmenler yaşayarak öğretecektir.

Teşekkür: Bir proje kapsamında bu çalışmanın hazırlanmasında emeği geçen başta Âram Reman Bey olmak üzere Atıf Serhat ve H. Ömer Ayyıldız Beyler ile Meryem Kelebek Hanım'a çok teşekkür ediyoruz.

Aşağıdaki okuyacaklarınız yaşanmış olaylar ve gerçek kişiler üzerine bina edilmiştir.

Ülkemin Kaderi

Adım Âram, anlamını yıllar sonra öğrendim. Doğduğum zamanlarda çocuklara verilen yaygın bir isimmiş. Sôran'da dünyaya geldim. Sôran neresi diye soracak olursanız, bir yanı İran bir yanı Türkiye'ye komşu küçük, şirin bir şehirdir. Tozu az, suyu bol ve elbette kışın karı eksik olmayan ve içinden pırıl pırıl bir nehrin geçtiği yerdir Sôran. Heybetli Korek Dağı'nın eteklerinde keşfedilmeyi bekleyen upuzun, muhteşem bir kanyona yakın bir yerleşim yeri olan şehrim; ailem ve benim için çok şey ifade eder. Yaşadığım ülkenin adına ise Irak derler. Hani yıllardan beri süre gelen savaşların, acıların, gözyaşının, paylaşım ve menfaat kavgaları ile iç karışıklıkların her daim körüklendiği; bu yolla kardeşin kardeşe düşman edilmeye çalışıldığı ve bütün bunların ötesinde üzerinde uluslararası derin planların hiç eksik olmadığı, benim talihsiz ülkem. Genç yaşımda tarihi anlatılmış ya da anlatılmamış birçok çetrefilli ve çapraşık olaya şahit olanlardanım.

O yakıcı ve yıkıcı iç çatışmalar ve savaşlar benim şehrim yakın bölgelerde; Musul'da, Ramadi'de, Kerkük'te ve yanı başımızda Suriye'de hiç bitmeyecek gibi devam etmekte. Yaratılmışların en üstünü olarak bilinen insan hayatının ülkemde bu kadar ucuz olmasına, sebepsiz bir şekilde yok edilmesine, temiz yürekli sıcak kalpli insanımın yokluk ve yoksullukla boğuşarak sefil bir hayat yaşamasına çok üzülüyorum ve bunlara sebep olanlardan da bir o derece tiksiniyorum; lakin elimden çok az şey geliyor. Ne yazık ki bu insanların çoğu hayata dair birçok umudu ve hayalleri olan gençlerden oluşuyor. Yaşını başını almış çoğu insan da buraların bahtı böyle deyip başlarına gelenlere çaresiz bir şekilde dayanmaya çalışıyor.

Babam ve Sürgün Yıllarımız

Ben doğduğumda babam yüzbaşı rütbeli bir asker; bizim buralarda kullanılan ifadesiyle “peşmerge” imiş. Babam, ömrünün bir kısmını sekiz yıl süren İran-Irak savaşında, bir kısmını iç savaşlarda ve bir kısmını da sürgünlerde geçirmiş birisi. 1984 yılında Saddam’ın baskı ve zulümlerinin artık dayanılmaz hale gelmesinden dolayı birçok insanla birlikte o da dağlara çıkmış. Saddam’ı az çok bilenleriniz vardır. Kimileri için şu ana kadar gelmiş geçmiş en büyük Irak kahramanı, kimileri için lanetli bir zalim; babam için ise “savaşların en kirlisi” olan o adamın yaşattığı dönemleri az da olsa ben de hatırlarım.

Babam dağda iken ben dünyaya gelmişim. Dağ ifadesi sizi ürkütmesin. Babamı da ürkütmemiş. Az önce ifade ettiğim gibi Saddam ve idaresine karşı mücadele gerekiyormuş ve bir hak arama mecburiyeti neticesinde yüzlerce insan gibi babam da dağlara çıkmış. Büyük çatışmalar olmamış ama çok acılar yaşanmış. Halepçe şehrinde kimyasal silah kullanarak 5000 civarında kişinin öldürüldüğü 1988 yılının Mart ayını söylemeye gerek var mı?

Babam gençlik yıllarında birçok şeye elveda diyenlerden: Sıcak yuvasına, hamile eşine ve doğacak yavrusunu kucağına alıp koklamaya, tatlı konuşmaların yaşandığı yemek sofralarına ve daha aklınıza getirebileceğiniz birçok güzel şeye... Saddam’a karşı verilen mücadelede babamın dahil olduğu grup çok cılız kalır ve birçok insan dağlarda telef olur; sağ kalanlar da Saddam’ın bir kararıyla

Sôran'dan Dohuk'a sürgün olarak gönderilir. Çocuk, yaşlı, kadın ve hasta ayırt edilmeksizin bütün insanların kamyonlara sıkış-tepiş bindirilip kamplara götürüldüğü o günlerde ben de küçücük bir çocuktum. Kamp yerine getirilen bu insanların üzerlerindeki birkaç kıyafet haricinde başka hiçbir şeylerinin olmadığını ben hatırlamam ama annem o yılları bir iç burukluğuyla anlatır.

Babamın Süleymaniye şehrine bizi kaçırmasıyla beş yıldan fazla yaşadığımız çileli kamp yıllarımız bitmiş oldu. Ama huzurlu günlerimiz çok fazla sürmedi. Yıllardan beri huzur içinde yaşayan benim milletim, 1990 ortalarında birbirine düştü. Yıllarca sürecekle çatışmalar başladı. En nihayet babam da bu çatışmalarda taraf olmak zorunda kaldı. Bu tür iç savaşlar doğası gereği acılarla doludur: Sayısız insan ya hayatını kaybeder, ya yaralanır, ya da en azından yaşadıkları yerleri terk etmek zorunda kalır.

Çatışmalar sebebiyle bütün yerleşim birimlerinin giriş ve çıkışlarında sıkı güvenlik kontrolleri vardı. Gidebileceğimiz şehirler ve köyler sınırlı olduğundan dolayı yıllarca Süleymaniye şehrinde bir mahkûm gibi yaşadık; dışarı çıkamadık. Bu sebeple Süleymaniye ile Soran arasındaki dört saatlik mesafeyi aşp gitmek bizim için neredeyse imkansızdı. Babam, babasının vefatını günler sonra duymuştu ve maalesef çok sevdiği babasının cenaze merasimine dahi katılamadı. Bizim kültürümüzde vefatların ve düğünlerin önemli bir yeri olmasından dolayı babamın çok üzüldüğünü çok iyi hatırlıyorum.

Nefret Ettiğim Bayramlar ve Barış

Bayram günleri de bizim için çok şey ifade eder. Süleymaniye şehrinden başka bir yere gidemediğimizden dolayı, bayram günlerinin çoğunu yalnız geçirdim. Bayram sabahları mahalle arkadaşlarımla muhabbet etmek veya oynamak için bir araya gelirdik ama bir süre sonra kimisi amcasına, kimisi de teyzesine gideceğini söylerdi. Ben de eve gider ve sadece televizyon seyredirdim. İşte bu eve kapanmalar sebebiyle hep Türkçe televizyon kanallarını seyrettim ve Çocuklar Duymasın, En Son Babalar Duyar, Deli Yürek, Beyaz Show ve İbrahim Tatlıses'in programları sayesinde Türkçeyi öğretmensiz, okulsuz öğrendim. Televizyon seyretmeler bir dosta kaçıştı. Bayramlar ise hala sevmediğim, nefret ettiğim zaman dilimleri olarak devam eder.

İki binli yılların başında ülkemizin insanları geçmişe çok kalın bir sünger çekerek barıştılar. Zaman birlik ve beraber olma zamanı deyip sarmaş dolaş oldular. Aynı kültürü ve inancı paylaşan bu coğrafyanın insanları birlik ve beraberlik içinde yaşamanın hiç de zor olmadığına ve olmayacağına zaman içinde şahit oldular. Ben ve ailem de kendi topraklarımız içinde bir yerden bir yere serbestçe gidebileceğimiz için çok sevinçliydik.

Buralarda Çile Bitmez

İç çatışmalardan yaklaşık sekiz sene sonra, 2003 yılının başlarında, hayatta kalan dede ve ninelerimi ve akrabalarımı ancak görebildim. Ailece yaşadığımız o kavuşma anının tatlı heyecanını hep hatırlarım. Soran girişinde çalınan davullardan yayılan sevinç sesini, insanların bizi coşkulu halaylarla karşılamasını nasıl unuturum?

Yıllara sığmayan ve hala devam edegelen sürgünleri, savaşları, kargaşaları ve bazı sulh yıllarını bir bir anlatmam elbette mümkün değil. O yılları özetleyen babamın şu ifadesi benim için çok manidardır: “Öyle günler yaşadım ki tabancalar şakağımdan eksik olmadı; ölürken bile savaş sesleri içinde gözlerimi kapamaktan korkuyorum.” Ben de her bayram günü çocukluk yıllarıma gider ve o günlerin garipliğini, kimsesizliğini, içimde mırıldandığım en anlamlı ve en hüzünlü türkülerle yaşarım.

Yıllar sonra anladım ki çarpışmaların her türlüsüne şahitlik etmiş bu ülkenin sıra dağları, sarının her tonunu kendinde barındıran taşları, yorulmadan akan nehirleri, tozlu yolları ve yorgun sokakları huzurlu günlerin yanında hasret gidermeleri de sanki kendilerine çok görmüş. O yüzdendir ki bu topraklarda fazla ümitli olamazsınız ve büyük hayalleriniz de olmaz. Ve yine o yüzdendir ki sürekli karmaşanın yaşandığı bir toprak parçasında çok büyük hayalleriniz olamaz. Mesela öğretmensinizdir ama öğrencilerinize bir hedef göstermeniz zor olur. “Şu

bölümde eğitim alırsanız büyük işler yapar, insanlığa hizmet eder ve hatta güzel para kazanırsınız.” diyemezsiniz. Ülke üzerinde eksilmeyen olumsuzlukların çocukların ve gençlerin ruh dünyalarında ciddi tahribat yapmasından dolayı var olma coşkusu hep sönüktür. Elbette çocuklar hayalsiz yaşayamaz. Bu topraklarda büyüyen her çocuğun iki hayali vardır: Ya beyaz önlüklü bir doktor olmak, ya da asker olup askeri üniforma giymektir. Sebebi basittir: Savaş ve yoksullukta en çok ihtiyaç duyulan kişiler doktorlardır. Askerlik ise, buralarda, maalesef bir nevi geçim kaynağıdır.

Asker olan babamın sırtımı sıvazlayıp, “Oğlum sen arzu ettiğin işi yap.” demesinin etkisiyle bu mesleklerin hiçbirisine heves etmedim. Okuma yazması olmayan annem ise her daim doktor olmamı arzulardı.

Liseyi bitirdim. Maddi imkanlarımız yeterli olmadığı için bir an önce hayata atılmam lazımdı. Bir yüksek okulda petrol üzerine iki yıl eğitim aldım ve mezun olur olmaz bir şirkette iş buldum. Para kazanmaya başlamıştım. Ülkemde iş bulma sonrası yapılacaklar bellidir: Evlenmek, çocuk sahibi olmak ve bir ev inşa etmek. Bunları düşünmeye vaktim olmadı. İki yıl sonra önemli bir eksiğim olduğunu fark ettim. İş yerinde çalışan arkadaşlarımdan çoğu seri şekilde İngilizce konuşup yazıyorlardı. Petrol işi de sağlam bir yabancı dil istiyordu. Bu işte yükselmem için İngilizceyi bir an önce halletmem lazımdı. Hemen harekete geçtim. Araştırmalarım sonucu özel bir üniversitenin İngilizce eğitiminde iyi olduğunu öğrendim. Tekrar üniversite sınavına girdim ve bu üniversitenin İngilizce bölümüne kayıt yaptırdım. Bu bölümün esas gayesi İngilizce öğretmeni yetiştirmekmiş ama benim öğretmen olma gibi bir düşüncem yoktu. Her ne zaman öğretmenliği düşünsem; altmış-yetmiş kişilik sınıflar, sürekli bağırıp çağıran veya öğrenciyi küçümseyen öğretmenler ve küskün öğrenciler aklıma gelir. Ayrıca ülkemde öğretmen maaşı en düşük memur ücreti olduğundan kendimi eğitim işinde heba etmeyi düşünmedim. Benim niyetim sadece iyi bir şekilde İngilizce öğrenmekti.

Çalıştığım şirketin maddi yardımıyla bu üniversiteye kayıt yaptırdım ve İngilizce eğitim almaya başladım. Hocalarımızla üniversite içi ve dışı farklı aktiviteler yapmaya başlamıştık. Sürekli onlarla beraberdik. İki ay sonra bu üniversitede bir farklılık olduğunu gözlemledim. Bize projeler sunan ve uygulayan farklı insanlarla karşılaşmıştım. Üniversitede öğrenciydik ama burada aylak aylak öğrencilik yapmamız mümkün değildi. Hocalarımızın samimi bakışlarını ve gözetici gölgelerini her an üzerimizde hissediyorduk. İlköğretim ve liseye devam ettiğim okullarda öğretmenlerimizden dip-bucak kaçır, dışarıda karşılaştığımızda yolumuzu değiştirir, okul koridorunda gördüğümüzde ise tir tir titreyip selama dururduk. Lise sonrası okuduğum okulda da öğretmen öğrenci ilişkileri oldukça mesafeliydi. Şimdi ise karşımda çok ama çok farklı davranış tarzları olan, bizim için kışta üşümeyi, yazda sıcaktan kavrulmayı göze alan; kendilerini hayranlıkla izlediğim eğitimciler vardı.

·Bu eğitimcilerin çoğu Türkiye’den gelmişlerdi. O Türklerdi işte! Yani tarihin bazı dönemlerinde Kürtlere zulüm yapmış damgasını yiyen insanlar, bu Türklerdi... Aynen böyle okumuştuk. Hala da okullarımızdaki tarih derslerinde böyle okutulur. İspatı var mıydı, yazarlar kimdi bilmiyorum; ama bütün bunlara rağmen, çoğu öğrenci okulda gördükleri bilgilere inanmazcasına veya geçmişe kapkalın perdeler çekmek istercesine eve gittiklerinde Türk dizileri seyreder, Türkçe şarkılar dinler ve Türk sanatçıların resimleri odalarının duvarlarını süsler. Hatta birçok insan benim gibi Türkçe televizyon seyrederek Türkçe öğrenir. Bu coğrafyada bir taksiye bindiğinizde dokunaklı Türkçe şarkılar, türküler duyarsınız ve hatta arabaların içinde Türk sanatçıların resimlerini düne kadar görürdünüz.

Onlar Türktü, Biz Kürt, Ya Farkımız?

İlkokul ve lisede de bize gaddar insanlar olarak anlatılan o milletin torunları Kürt, Türkmen veya Arap ayırt etmeksizin aşk ve şevkle öğrencilere hizmet ediyorlardı. Kimsenin milliyetine veya dini inancına laf etmiyorlardı. Üniversite deyimiyle bu akademisyenler, öğrencilerin dertlerini sabırla dinliyor ve çözüm üretmeye çalışıyorlardı. Kendi evlerine davet edip özenle yemek hazırlıyor ve hatta kimi zaman dört beş saat süren yolculuklar sonrası ailelerimizi hediyelerle ziyarete geliyorlardı. Üstelik bu ziyaretleri bayram günlerinde yapıyorlardı. Hiçbir beklentileri yoktu. Bu ziyaretlere en çok şaşırان ve bir bakıma sevinen annemdi. Daha önce bu türden ziyaretlere şahit olmadığından çok tuhaf geliyordu. Hocalarımanın her ziyaretinde ailemin bütün fertleri en güzel yöresel kıyafetlerini giyer ve en sevilen yöresel yemekleri hazırlardı. Bizde misafir önemlidir ama bu hocalarım bir başka önemliydi hepimiz için.

Sınıfımızda Türkiye’den gelen öğrenciler de vardı. Onlar bizi, biz de onları yakinen tanımaya çalıştık. Aynı masalar etrafında uzun saatler konuştuk, Türk ya da Kürt usulü demlenmiş çaylar içtik, aynı yer sofrasında bize has dolmalar yedik. Onlar da bize çiğ köfte ikram ettiler. Önceleri birbirimize tereddütle yaklaşp, konuşmalarımızda geçen kelimeleri bir bir tartmıştık. Aramızdaki tek belirgin fark şu idi: Türkler çayı çok az şekerli veya şekersiz içerken biz bir çay bardağının üçte birini şekerle doldurduktan sonra bir dakika karıştırıp öyle çayımızı yudumluyorduk. Onlar birkaç çeşit sebzedden dolma yemeği yapıyorlarmış, biz ise neredeyse her sebzedden dolma pişiriyorduk. Onlar aşure

yemeğini şekerli yaparken, biz ise tuzlu yapıyorduk. Elbette farklılıklarımız vardı ama bizler aynı coğrafyanın insanıydık. Düşünceleri, maksat ve niyetleri netti, basit ve açıktı: hocalarımızdan birisi, “Bizim gayemiz yeryüzünün neresinde bir insan varsa, rengiyle, ırkıyla, inancıyla ayırt etmeksizin ona hizmet etmektir. Bizim için insanları iyiliğe çağdırmaktan başka kutsal ve kıymetli bir husus yoktur.” demişti.

Tatil zamanlarında hocalarımız ve öğrenci arkadaşlarımız bizi Türkiye’ye davet ettiler. Heyecanla gruplar halinde Türkiye’ye gittik. Farklı şehirlerde ve kasabalarda bizi çok kıymetli misafirlermişiz gibi ağırladılar, yataklara yepyeni çarşaf lar serdiler, en güzel yemekleri ikram edip bizi bağ ırlarına bastılar. Bazı şehirlerde esnaf veya iş adamları da bizleri bizzat evlerinde ağırladılar. İş yerlerinde yüzlerce insan çalıştıran bu insanlar, bize kendi elleriyle yemek ve çay servisi yapmış ve her davet sonrası bizi hediyeler ile uğurlamışlardı. İlk ziyaretimizde Türkiye’de ezan sesi duyduk. Bazı arkadaşlarımız çok şaşırmıştı. Bize söylenen Türkiye’nin Batılı bir ülke olduğu, dini bir hayattan uzak yaşadıkları yönündeydi. Seyrettiğimiz film ve diziler de böyle bir resim çiziyordu. Ama gördük ki, bize anlatılan Türkler bunlar değildi. Belki de Türkler çok değışmişti.

Bu gezilerde insanları kendi evlerinde, işyerlerinde, sokaklarında veya pazarlarında gözleme imkânımız olduğu gibi bu insanlara ait yaşanmış hikayeler de dinledik. Ev ziyaretlerin birinde dinlediğimiz, yaşanılmış hikayelerden birisini sizinle paylaşmak istiyorum. Olay İzmir’de geçiyordu ve yaşananları anlatan kişi belki de olayın kahramanıydı. Sormadık. Anlatan iş adamı da kim olduğunu söylemedi. Hikâye şudur: İş adamı bir gece yarısı sonrası salondan gelen bir tıkırtı sesiyle uyanır. Ses sıradan bir sese benzetemez. Gece namazı için kalktığı bir vakittir. Yanında yatan eşini uyandırmadan yavaşça kalkar ve elbise dolabından ruhsatlı silahını alır. Bir kedi sessizliğinde salona doğru gider. Salonun kapısı açıktır ve içerde bir delikanlı elindeki el feneri ile etrafı karıştırmaktadır. Bir süre içerdeki genci seyreder. İş adamı salonun ışığını açınca

genç olduğu yerde şaşkın bir vaziyette kalır. İş adamının elindeki silahı da görünce hareket edemez. İş adamı delikanlıya tebessüm ederek, “Evladım kolay gelsin. Sakin ol sana zarar vermeyeceğim. Hele bir otur.” der ve genci koltuğa oturtur. Genç yirmisinde, çelimsiz, oldukça zayıf ve üzerindeki kıyafeti de düzgün değildir. İş adamı gençle konuşmaya başlar. Ailesini, geçimlerini nasıl sağladıklarını, nereden geldiğini, nerede yaşadığını ve neden bu tür işe cesaret ettiğini sorar. Genç İzmir dışındaki vilayetlerinden birinden ailesiyle iş için gelmiş ve kenar mahallelere yerleşmişler. Uzun zaman iş bulamamış ve arkadaşlarının yönlendirmesiyle evlere girmeye başlamış. Bütün bunları anlatırken genç ağlamaya başlar. İş adamı, her insan gibi, gencin de özünün temiz olduğunu düşünür. Konuşmaları esnasında evin hanımı da salona gelir. Aslında o da uyanmış ve kapıdan konuşmalara kulak misafiri olmuştur. İş adamı telaş etmeden ve genci utandırmadan ve çaktırmadan hanımına göz işareti yapar, “Hanım bir Tanrı misafirimiz var.” der ve kahvaltı hazırlamasını rica eder. Eve giden gelenleri çok olduğu için evin hanımı vakitli vakitsiz misafir kabul etmeye alışkındır. Gençle birlikte kahvaltı ederler. Genç gerçekten açtır. İş adamı ve eşi onu utandırmamak için yavaş yavaş birlikte yemek yerler ve genci uğurlarken iş adamı gence kartvizitini verir ve cebine de 500 lira koyar. Aradan dört-beş gün geçmiştir. İş adamının sekreteri bir gencin ısrarla kendisini görmek istediğini söyler. Randevusuz gelen bu genci iş adamı her zamanki güler yüzüyle odasına kabul eder. Birlikte çay içerler. İş adamı gence iş teklifinde bulunur ama genç kabul etmek istemez. Sebebini ise şöyle açıklar, “Ben o geceden sonra kendimi sorguladım, yaptığım hatayı anladım. Benim beş arkadaşım daha var, onların da çirkin işlerden uzak durmasını istiyorum. Onlar şu an fabrika dışında bekliyorlar.” der. İş adamı o gençleri de ofisine davet eder ve hepsiyle bir bir ilgilenir. Hepsine iş verir. O gençler zaman içinde fabrikada belli bir makama gelirler. Türkiye yolculuklarımızda benzeri anlatılan ilginç hikayeler beni ve arkadaşlarımı çok etkilemişti.

Çevremizde Olup Biteni Biliyor Muyuz?

Yıl 2014'ün Kasım sonuydu. Üniversite eğitimim devam ediyordu. "Debate" yani "Münazara" dersimizin hocası Numan Bey bir gün beni ofisine davet etti. Hayatımda gördüğüm en nadide ve en orijinal insanlardan biri olan Numan Hoca'm hobileriyle, yaptığı sanatsal çalışmalarıyla, video ve fotoğraf çekimleriyle kendi dünyamda farklı bir insan modeli olarak yer almıştır. O gün Numan Hoca'mın odasına girdiğimde her zamanki sakinliği üzerinde değildi. Heyecanlı olduğu ayakta beni karşılamasından belliydi. "Aram," dedi. Pencereden dışarı bakıp eliyle çok yakınları işaret eder gibi, "Bak Aram, yanı başımızda Suriye'deki savaştan kaçıp gelen binlerce insan için kurulmuş sersefil bir kamp var. Bundan haberin var mı? Geçen hafta arkadaşlarla veli ziyaretine giderken bu kampı bir rastlantıyla gördük. Merak ettim ve beraberce arkadaşlarla kampa girdik. İnsanlar tarifsiz bir perişanlık içinde. Günlük hayatlarını küçücük konteynerlerde geçiren kalabalık ailelerin durumlarını herkesin görmesini isterim. Berbat banyo ve tuvaletler ise anlatılacak gibi değil... Binlerce insan, kendi memleketinden uzakta yanı başımızda tel örgüler arkasında yorgun ve perişan bir halde yaşıyor. Orada gördüğüm ayakkabısız çocuklar günlerden beri aklımdan çıkmıyor. Bu insanlar için mutlaka bizim de yapacağımız bir şey olmalı dedim ve aklıma eğitim adına yapabileceklerimiz geldi. Şüphesiz kıyafet, yiyecek yardımı yapılıyor, resimler çekilip sosyal medyada yayınlanıyor. Bunlar çok kolay işler. Ama yüzlerce çocuk var ve buradaki barakalarda ders görüyorlar. Biz eğitim fakültesi olarak burada

kalan çocuklara neden eğitim faaliyeti götürmeyelim? Neden bu insanların kimsesizliklerine dost eli uzatmayalım? Sen bu ülkeyi benden iyi biliyorsun. Hem Sôrânî Kürtçen hem Bâdanî Kürtçen ve hem de Arapçan var. Birlikte çalışmak ister misin?” diye sordu. Numan Hoca’nın davetine tereddüt etmeden, “Neden olmasın hocam? Elimden ne gelirse yapmaya hazırım,” dedim. Tereddüt etmedim çünkü benim çocukluğumun dört yılı da benzeri kamplarda geçmişti. Çırılçıplak ayaklarla yürüdüğüm toprakların soğuşunu ve bazen de kavurucu sıcaklığını nasıl unuturum? Yorganın altında üşürken anneme sarıldığım o çadır hayatını zihnimden nasıl silebilirim? Numan Hoca’m hemen harekete geçmesini seven birisiydi, “Tamam o zaman. Gel seninle önce saha çalışması yapalım. Kampa gidip eğitim adına talepler varsa onları öğrenelim,” teklifinde bulundu. Hiç beklemeden ertesi gün kampa gitme kararı aldık.

Kamp yerine gitmemiz pek zaman almadı. Numan Hoca’nın anlatımından da öte bir manzara vardı karşımızda. Hava sıcak mı sıcaktı. Toprak ve toz da o sıcaklığı sanki alev alev yanan dev bir ateşe dönüştürüyordu. Kabaca konteynerlerin üstüne yerleştirilmiş su depolarının sıcaklığını ise az çok tahmin ediyordum. Numan Hoca’nın anlattığı gibi tuvalet ve banyo ihtiyaçlarını gidermek için uzun kuyruklarda bekleyenleri, çadırlarda veya konteyner önünde öylesine gagesizce oturanları, toz toprak içinde her şeye rağmen koşturan çocukları gördük.

On binden fazla insanın yaşadığı kamp nüfusunun büyük çoğunluğunu çocukların oluşturduğunu, iki yüz elliye yakın çocuğun hem annesinin ve hem de babasının olmadığını, yüzlerce kadının dul olarak kendi başlarına hayat mücadelesi verdiğine dair bilgiyi kamp müdürü bütün detayıyla anlattı. Numan Hoca’m haklı çıkmıştı: Bir manzarayı bir fotoğraf üzerinde görmek veya bir televizyon haberinde seyretmekle bizzat o mekânda bulunmak, havasını teneffüs etmek ve toprağına dokunmak çok farklı şeylermiş. Zihnim çocukluğumun kısa bir döneminin geçtiği kamp günlerine gitti: Buralarda emaneten, geleceğı belirsiz,

çaresiz bir şekilde yaşamamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Yıllar sonra yaşadığım benzer mekanları görmek, o manzaraların içinde bulunmak hatıralarımı tekrardan alevlendirdi.

Kamp yöneticilerine ne yapabileceğimizi sorduk. Elbiseden daha çok öğretmen ihtiyaçları varmış. Kampta çok sayıda öğrenci olduğunu ve çeşitli branşlarda ders verecek eğitimci bulamadıklarını, gelenlerin ise bir süre sonra ayrıldıklarını söyledi. İngilizce dersi verecek öğretmenlerin neredeyse olmadığından bahsetti. Zaten bizim de derdimiz buydu: İnsanlara eğitim hizmeti götürmek! Hemen orada sınıf sayılarını ve öğretmen ihtiyacını öğrendik. Kampı detaylıca dolaştık; fotoğraflar çektik; anlatılan hüznü dolu hikayeleri not ettik. Evimizin dokuz kilometre ötesinde yıkık dökük, pejmürde, tek kelime ile perperişan hayatlar vardı ve bir an önce bu insanların yardımına koşmak için harekete geçmeliydik.

Birkaç gün sonra üniversitede sunumlar yaptık ve gönüllü arkadaşları tespit ettik. On beş arkadaş, “Biz de varız.” dediler. Bir başka grup daha oluşturduk, onlar da kıyafet ve gıda yardımı toplama projesinde yer alacaklardı. Birkaç gün içinde bölümde heyecan dolu bir hareketlenme başlamıştı. Niyetimiz belliydi, insanlık için bir şeyler yapma adına dertlenme vardı. Bütün resmi işlemler tamamlandıktan sonra küçücük bir gönüllüler ordusu kurulmuştu. Bu olay sonrası Numan Hoca’m gözümde bir kat daha büyümüşü. Bir fikir kısa sürede onlarca insanın kendi fikrine dönüşmüşü. Demek ki, bir işe dertlenme neticesinde atılacak adımlar karşılıksız kalmıyordu. İnsanların içinde var olan yardım etme, insanları mutlu etme duygusunu uyandıracak bir soluğa ihtiyaç vardı. O da Numan Hoca’mın sesiyle olmuştu.

Sadece Numan Hoca’m değil, İbrahim Hoca’m da hayatımda önemli bir yer tutan başka bir isim olmuştu. Sonraları ideal meslek olarak benimsediğim öğretmenliğin bütün inceliklerini neredeyse bu hocamdan öğrendim. Teknoloji

kullanımı, etkili ders anlatma, sınıf kontrolü, öğrencilerle ilgilenme, sınıfta ortaya çıkan problemlere çözüm getirme gibi önemli metotları İbrahim Hoca'm yaşayarak gösteriyordu. İbrahim Hoca'mız da hemen hemen bütün sınıf arkadaşlarımın evlerine ziyarete gitmiş, ailelerimizi tanımış ve hepimize ciddi değer vermişti. Bizler sıradan üniversite öğrencisiydik. Ziyaret edilmenin okulu veya sınıfı olmadığını bu hocamız bizlere öğretmişti.

·Birlikte oynanan futbol maçları, piknikler ve yapılan farklı faaliyetler sayesinde ben ve bütün sınıf arkadaşlarım üniversiteye sağlam bağlarla bağlanmıştık. O pikniklerde bir sihir vardı. Birbirimizi yakinen tanıyor ve manen birbirimize daha fazla yaklaşıyorduk; derdi olanların derdini öğreniyor, sonraki zamanlarda birbirimize daha olumlu gözlerle bakıyorduk. Bir mesele ortaya çıkınca hemen yardıma koşuyorduk. Üniversitemiz geliştirmekte olan bir üniversite idi. Yapılan bütün akademik ve sosyal faaliyetler ufkumuzu açıyordu. Üniversite radyosu kurma faaliyetinin içinde yer almak, öğrenci konferanslarında sunumlar yapmak, tartışma gruplarında yer almak, arkadaşlarla ve hocalarla olumlu ilişkiler içinde bulunmak beni her yönden bambaşka biri yapmıştı.

Onu Da Anlatmalıyım

Hasan Hoca'mı anlatmasam vefasızlık olacak! Yorulmak nedir bilmeyen, mesleğinin hakkını vermek için gece gündüz didinen, yaptığı işten lezzet alan, insanları olduğu gibi kabul edip onları yargılamayan bu hocamdan da çok şeyler öğrendim. O benim gözümde, kıymetli metallerden veya onların alaşımlardan (Alaşım: Bir metal elementin en az bir başka element (metal, ametal) birleşmesiyle oluşan homojen karışımıdır.) yepyeni ürünleri yapmak için olabildiğince dikkatli ve titizlikle çalışan bir sanatkardır. Hasan Hoca'mın öğrenci yurdunda veya evlerinde kalan öğrencileri için kurduğu “We are hungry!” yani “Biz açız!” whatsapp grubu bölümün bütün öğrencilerine açıktı. Okul sonrası bir öğrenci veya birkaç öğrenci birlikte bir şeyler paylaşmak istiyorsa veya dertlerine çözüm bulmayı arzu ettikleri zaman hemen Hasan Hoca'ya “Biz açız!” diye mesaj iletirlerdi. Hasan Hoca'm hemen evinden veya sağdan soldan yiyecek temin eder, arabasıyla öğrencilerin bulundukları yere damlar ve birlikte vakit geçirirdi.

Yurt hayatı çoğu öğrenci için sıkıcıdır. Bu bunaltıcı hava ancak yapılan farklı faaliyetlerle dağılırdı. Kaldığım yurttan bir gece yarısı sonrası bir yerlerden enfes bir yemek kokusu geliyordu. Kokunun sebebini araştırınca, yurdun bahçesinde Hasan Hoca'mla birlikte üç beş öğrencinin ateş yakmış, et kavurup, “kuzu çevirdiğini” gördüm. Bir süre sonra yurdun bütün öğrencileri sinekler misali cama yapışmış vaziyette seyretmeye başladılar. Yurttan yaklaşık kırk öğrenci vardı. Hasan Hoca bütün öğrencileri bir el işaretiyle aşağıya davet etti. O gece saat birden beşe kadar yemek yedik, çay içtik ve birçok konuda muhabbet ettik. Hazırlanan yiyecek ve içecekler kırk kişiye yetmiş ve hatta artmıştı bile.

Öğrencilere zaman zaman bu türden sürprizler yaptığını bildiğimden şaşırmadım. Daha önce de bütün yurda “Özbek pilavı” yapmış, bize yeni lezzetler tattırmıştı.

Hasan Hoca’mın bizim için yaptıkları sadece bunlar değildi. Kendini iyi hissetmeyen, soğuk algınlığı yaşayan, başı ağrıyan öğrenciler hemen Hasan Hoca’mızın odasına damlıyordu. Odasında sekiz on çeşit bitki çayı vardı. Hasan Hoca’mız ziyaretimizin sebebini öğrenir öğrenmez hemen biraz sıcak su kaynatır ve derdimize göre bir çay seçerdi. Bu çay ilaç değildi ama psikolojik olarak iyi hissetmemize katkıda bulunurdu. Onun odasında beş altı defa bu çaylardan içmişliğim vardır.

·Bu şehirde sabah namazı sonrası kahvaltı servisi yapan küçük çayhaneler vardır. Hasan Hoca’mın fakir zengin ayırt etmeden öğrencileri sırayla bal kaymak kahvaltısı için cuma sabahları bu yerlere götürdüğü de çok olmuştur. Hem öğrencilerle muhabbet eder hem de onları böylelikle tanırdı. Benim de katıldığım o sabahları unutmam mümkün mü? Bu anlattıklarım sizin için sıradan gelebilir ama benim bulunduğum ülkede öğrencileriyle bu kadar ilgilenen eğitimcileri neredeyse göremezsiniz.

Numan Hoca’m, İbrahim Hoca’m, Hasan Hoca’m ve burada anlatamadığım bütün hocalarım bize öğretmen olmanın gücünü, ideal öğretmen profilini göstermiş ve öğretmenliği sevdirmişlerdi. Bu öğretmenlerimiz gönüllü olarak birçok ülkede öğretmenlik yapmış, beklentisiz insanlardı. Bazen insanın en yakınları bile onların yaptığı fedakarlıkları yapamazdı. O yıllarda bütün öğretmenlerimiz bizim gibi mütevazı evlerde yaşıyor, elektrik ve su kesintileriyle mücadele ediyor, ısınma meselesini “neft” ile çözüyorlardı. Gelirleri sınırlıydı ama mesele öğrenci olunca bütçesinin sarsılmasını göz ardı ederlerdi. Ayrıca bu hocalarımızdan bazıları dilimizi, yani Kürtçeyi çok iyi konuşuyorlardı. Bu insanların özel hayatlarında elbette problemleri vardı, ama bunlardan asla bahsetmezler; bütün enerjilerini neredeyse öğrencileri için harcarlardı.

Yolumu Değiştirdim

Kendime model edindiğim bu eğitim gönüllüleri sayesinde dünyaya bakış aım da değişti. Petrol işi artık umurumda değildi. Suriye Kamp Projesi kapsamında bir yandan gariban öğrencilere yardımcı oluyor, bir yandan da öğretmenliğe ait lezzetlerin numunelerini tadıyor ve insanlara bir şeyler vermedeki hazzı alıyordum. Neticede insanlara bir bütün olarak bakabiliyor, onlara yardım ediyor, onların mutlu olduğunu gördükçe ben de mutlu oluyordum. “Neden ğretmen olup kendi insanıma ve bütün insanlığa daha fazla hizmet etmeyeyim? Neden ben de onlar gibi insanlara iyiliği, güzelliği, yardımlaşmayı, doğruluğu ve doğruları ğretmeyeyim?” gibi benzer soruları kendime çok sordum. Hayatın sadece para kazanmaktan ibaret olmadığını, esas meselenin gönüllere girmek olduğunu, yeryüzünün huzurla yaşanabilir bir yer olmasının da ancak ve ancak karşılık beklemeden iş yapan adanmış gönülle olabileceğini gözlemledim ve bütün bu düşüncelerin etkisiyle üçüncü sınıfta ğretmen olmaya karar verdim.

Suriye Kamp Projesi sayesinde bütün arkadaşlarımın da hayata bakış açısı değişti. Yardım etmenin gücüyle hepimizde insana dair pozitif fikirler oluştu ve birçok arkadaş eğitim faaliyeti içinde yer almaya başladı. O yıl üniversiteden mezun olan yetmiş beş arkadaşımdan altmış beşi eğitim sektöründe güzel işler buldu. Ben de mezun olduğum üniversitede asistan olarak çalışmaya başladım. Daha güzel, daha anlamlı işler yapmak için yollara düşmüştük.

Yıl 2020. Hala Suriye ve Musul kamplarına gidip ders verme organizasyonu ile uğraşıyorum. Kamptaki öğrencilerle ve insanlarla içli dışlı olduğum için oradan kopamıyorum. Öğretmen karşısında su içmenin yasak olduğu, kalıplaşmış bir eğitim anlayışından; her zaman su içmenin serbest olduğu ve belirli saatlerde yemek yemenin mümkün olabileceği, sevginin saygının ve katıksız bir muhabbetin hâkim olduğu sınıf ortamları oluşturmuştuk.

Burada kampta yaşadığımız birkaç hatıramı paylaşmak isterim: Bir gün ders çıkışı bir bayan arkadaşımız otobüse ağlayarak bindi. Ağlamasının sebebi bazı öğrencilerin ayakkabılarının olmamasıymış. Biz de zaman zaman ayakkabısız veya sandaletlerle derse katılan öğrenciler görüyorduk ama arkadaşımızın ayakkabıları biraz gösterişli olunca durum farklı olmuş. Arkadaşımız, “Bütün öğrenciler benim ayakkabıma bakıyordu. Kendimden utandım. Ben de ayakkabımı çıkarıp öyle ders yaptım.” deyince ertesi gün ayakkabı satıcılarını gezdik ve yüz çifte yakın ayakkabı toplayıp kamptaki öğrencilere dağıttık. Onları mutlu görmek bizi de çok mutlu etti. Onların gülen yüzleri bizlere güç kattı.

Çoğu sabah derslerinde öğrencileri çok halsiz görüyorduk. Biraz araştırınca sabah kahvaltısının geç dağıtılmasından dolayı çocuklar herhangi bir şey yemeden derse geldiklerini söylediler. Daha sonraları meyve suyu ve bisküvi götürerek, öğrencilerin bir nebze açlıklarını gidermeye çalıştık. Yapılan çalışmaları çevremize de anlatmaya başladık. Bir arkadaşımızın gayretiyle İngiltere’de bulunan bir okul yöneticisi bir spor kulübünden eşofman ve elbise temininde bulundu. Bu malzemelerin dağıtımı esnasında gördüğümüz manzara bütün arkadaşlarımızı etkilemişti. Öğrencilerin aldıkları kıyafet ve ayakkabıları birbirine göstermeleri, elleriyle okşamaları, hatta bir annenin bebeğine sarılması gibi sarılmaları basit mutluluk ifadeleriyle anlatılamazdı. Bazı öğrencilerin ellerindeki kıyafet poşetleriyle halay çekmeleri, teşekkürlerini bizlere sarılmalarla ifade etmeleri bizi şaşırtmıştı. Biz de onların sevinçlerine iştirak ettik. Birçoğunun ayakkabılarını ve eşofmanlarını giydirdik. Fotoğraflar çektirdik. Onların sevinci

bizim sevincimiz olmuştu ama keşke bu çocuklar tarifsiz ısıltılı mutluluğu kendi topraklarında, evlerinde, okullarında, sokaklarında yaşasalardı. Bu şölen havasını sıradan şeyler için değil de daha farklı paylaşımlar için sergileselerdi. Ve bir an önce bu yarı hapishane kamp hayatı herkes için bitseydi. Ne yazık ki bu tür hayatlar, savaşlar, başka ülkelere sığınmalar ve sonrasında gelen acılar, yokluklar bütün dünya için sıradanlaştı.

Beş yıl içinde kamptaki imkanlar, UNICEF'in de yardımıyla düzelmeye başladıysa da sık sık elektrik kesintilerinden dolayı okuldaki projeksiyonlar ve bilgisayarlar verimli kullanılmaz halde. Ayrıca yazın sıcaklığın elli dereceyi bulduğu bir ülkede, dersliklerde klimaya her zaman ciddi ihtiyaç duyuluyor. Maalesef yetersiz elektrikten dolayı klimalar çoğu zaman çalıştırılmıyor. Üniversitedeki gönüllü grubumuzun hedefi 2020 yılı içinde okulun ihtiyacını karşılayacak bir jeneratör temin etmek. Elimizden geldiğince girişimlerde bulunuyoruz. Yapabilir miyiz? Neden olmasın?

Diğer bir hedefimiz ise kampta ders veren öğretmenlerin öğretim metotlarını iyileştirmek. Bunun için seminer verecek insanları bulmaya çalışıyoruz. Eminim bunu da başaracağız. Kamptaki çocukların da modern kütüphanelere, kültür merkezlerine ve spor yapabilecekleri alanlara ihtiyaçları var. Dediğim gibi neden olmasın!

Yukarıda belirttiğim gibi gönül ister ki hiçbir çocuk, hiçbir insan bu türden ilkel şartlarda hayatını devam ettirmek zorunda bırakılmasın. Her insan kendi vatanında huzur içinde yaşasın. Artık siyasilerin masa başı aldığı kararlar neticesinde nehirlerin, göllerin ve denizlerin berrak suları bulanmasın, huzur içinde yaşayan insanların hayatları kararmasın ve insanlar öz topraklarını terk edip sefil bir hayatın kollarında ömürlerini tüketip, tedavisi zor maddi ve manevi yaralarla yaşamasın.

Ama Yoklar...

Benzer masa başı siyasi kararlardan veya uygulamalardan benim hocalarım da nasibini aldı. Türkiye’de adına 15 Temmuz kalkışması ve darbe girişimi denilen olaylardan sonra hocalarım da bu işin bir parçası gibi gösterildi. Siz de o darbe hareketinin bir üyesisiniz denilip birçok hocamızın ve ailelerinin pasaport veya resmi işlemlerini yaptırmalarına izin verilmedi. Bazılarının pasaportlarına dahi el konulduğu gibi yeni doğan çocukları için dahi belge alamadılar. Kendi ülkelerinin konsolosluklarından hiçbir hizmet alamayınca ülkelere gitmeleri zorlaştı ve birçok mesele ile karşı karşıya kaldılar. Tek çareleri vardı: Resmi işlemlerini yapabilecekleri başka yabancı ülkelere gitmek. Bu gitmelerden ne yazık ki Numan, İbrahim ve Hasan Hocalarım da nasibini aldı. Her biri farklı ülkelere dağıldılar. Gittikleri yerlerde eğitim faaliyetlerine, şimdilik, devam edemiyorlar. Şu sıralar Numan Hoca’m soğuk bir ülkede tır şoförlüğü ve berberlik yapıyormuş. İbrahim ve Hasan Hocalarım da farklı işlerle uğraşıyormuş.

Onlardan sonra da burada savaşların esintileri artarak devam ediyor. Komşu ülke Suriye’de iç savaş sürerken bu satırları sonlandırdığım bugünlerde benim ülkem yine karıştı. Bir yanda Amerika Birleşik Devletleri’nin global hesapları bir yanda İran’ın yıllardan beri devam eden politik ve dini yaklaşımlarından dolayı ülkemde bombalar patlıyor. Uzak veya yakın ülkeler benim ülkemde birbirlerini öldürüyor veya benim ülkem insanlarının da ölmesine sebebiyet veriyorlar. Hiçbir politik düşünce veya olay beni ilgilendirmiyor ama günlerden beri

kendimde değilim, kafam karışık. Bir yandan bize Türkleri ve Türk kültürünü sevdiren öğretmenlerimizin fedakârca eğitim faaliyetlerinde bulunması, bir yanda savaşanlar... Yine Suriye’den birçok çocuk, kadın yollara düşüp buralara gelecek, yine kamplar dolacak ve yine yeni dayanılması zor acılar yaşanacak.

Numan Hoca’m buralarda olsaydı eminim yeni projelerle karşımıza çıkardı; İbrahim Hoca’m ise verimli ders işlemenin yeni metotları üzerinde durur, Hasan Hoca’m da öğrencilerle birebir ilgilenmenin yepyeni yollarını uygulamaya geçirirdi. Bu toprakların onlara çok ihtiyacı var. Ama yoklar... Bir yanımda yarım şimdi. Ama biliyorum ki onlar yine bir gün buralara gelecek ve acının, yokluğun çaresinin eğitimden ve başkaları için yaşamaktan geçtiğini anlatacaklar; bizlere ve çocuklarımıza nefes olmaya devam edecekler. Geçenlerde okuduğum bir Türk şairinin şiirini “youtube” üzerinde dinleyince hocalarımı hatırladım:

“Aşk demişti yaşamın bütün ustaları

Aşk ile sevmek bir güzelliği

Ve dövüşebilmek o güzellik uğruna...

Menekşeler de açılır üstümüzde

Leylaklar da güler.

Bugünlerden geriye

Bir yarına gidenler kalır

Bir de yarınlar için direnenler...*”

*Adnan Yücel

Bir kez daha tekrar etmiş olacağım ama söylemeliyim: Anladım ki, öyle şatafatlı ders anlatmalar, süslü sunumlar, kaynağı güçlü çalışma kağıtları eğitim için yetmiyormuş. Önce öğrenciyi anlamak ve tanımak ve gönlüne girmek lazımmış. Bunun içinse değişik sosyal ve kültürel faaliyetlerle öğrencilerle birlikte aynı zamanı paylaşmak, yani onlara vakit ayırmak gerekmiş. Bizlerin çok büyük hedefleri olmalıymış. Öğretmen sadece ders verip evinin yolunu tutan biri olmamalıymış. Hatta sadece kendi öğrencilerinin değil, eğitime ihtiyacı olan her kim nerede bulunuyorsa onların da yardımına koşmalıymış. Şimdi ben de onlar gibi yapmaya çalışıyorum. Onlar gibi her an heyecanlı olamasam da onları taklit etmeye gayret ediyorum.

Benim adım Âram. Adımın manasını yıllar sonra öğrendim: Huzur demekmiş.

Not: Hikayemi bitirdiğim bu günlerde yüksek lisans eğitimimi de İngilizce Öğretmenliği bölümünde başarıyla tamamladım. İngilizce öğrenmek niyetiyle eğitim hayatına başladığım üniversitede şu anda bir hoca olarak derslere girmenin mutluluğunu yaşıyorum. Petrol şirketinin yüksek maaş teklif etmesine rağmen çalışmayı düşünmüyorum. En büyük gayem, Numan, İbrahim ve Hasan Hocalarım gibi fedakâr eğitimcileri ülkeme ve dünyaya kazandırmak.



MAESTRO Corporate Group
Sponsorluğunda Hazırlanmıştır.

ÜLKEM, BABAM VE ÖĞRETMENLERİM

Yıllardan beri devam eden politik savaşlardan dolayı yüzbinlerce insan hayatını kaybetmiş; milyonlarca insanın da yaşadıkları yuvaları, şehirleri ve yolları darmadağın olmuş.

Diğer tarafta ise bu kavgaların uzağında bir grup eğitimci hayatın güzelliğini, yardımlaşmanın lezzetini, insan yetiştirmenin önemini kendi yaşantıları ve yaptıkları eğitim faaliyetleri ile öğrencilerine göstermeye çalışmışlar.

O eğitimcileri dikkatle takip eden öğrencilerden biri olan Âram'ın, arzuladığı dili öğrenme niyetiyle başladığı öğrencilik hayatı onun planlamadığı bir mesleğe adım atmasına sebep olacaktır.

Bu kısa hikâye sizi belki biraz uzağınıza, belki de biraz da yakınınıza götürecek ve, “Acaba ben de insanlık için bir şeyler yapabilir miyim?” sorusunu size sorduracaktır.

